

rode lijn

opgezet de machinaties in Syrië ook zullen zijn, we weten nooit hoe geavanceerd de snuffelmethodes van de controleurs zullen zijn. Dat geheim brak Saddam Hoessein twintig jaar geleden ook zuur op, toen hij dacht dat

het gebruik van gifgas in Halabja tegen zijn eigen bevolking niet meer te ontdekken was. Zij kunnen zelfs de nee-zeggers tegen strafmaatregelen (China en Rusland) en de aarzelaars (VS) nog verrassen. Maar wel een jaar te laat.

zich in een tweede fase tegen Morsi gekeerd, die zich overigens ook niet bepaald als een democraat heeft gedragen.

De schuld van de Joden

De Moslimbroeders hadden beter kunnen weten. In 1952 steunden ze de revolutie van de Vrije Officieren tegen een gediscredeerde monarchie. Twee jaar later keerde president Gamal Abdel Nasser zich tegen zijn islamistische bondgenoten, en vervolgde ze ongenadig.

Erdogan illustreerde onlangs zijn merkwaardige opvattingen over islam-democratie door de schuld voor de herhaling van dat scenario bij 'de Joden' te leggen, onder anderen bij de Franse filosoof en voorvechter van de mensenrechten Bernard-Henri Lévy. Dat zegt veel over Erdogan en niets over Egypte. De huidige minister van Defensie, generaal Al-Sisi, is een verbeterd vijand van de Broeders, en is zeker niet bij Israël of 'de Joden' te rade gegaan. Hij wordt daarentegen ten volle gesteund door Saudi-Arabië, waar hij militair attaché is geweest. De Saudi's hebben al laten weten dat ze elke westerse hulp zullen compenseren die het regime zou derven door zijn bloedig optreden tegen de gehate Broeders.

De Egyptische militairen hebben nu trouwens meer dan ooit beweegredenen om de werkelijke macht te willen behouden. De generaals controleren volgens oppositie-

bronnen rechtstreeks of onrechtstreeks een derde van de Egyptische economie. Ze wensen die rijkdom en privileges niet af te staan. Zes weken nadat ze Morsi afgezet hebben, hebben ze al één van de hunnen in bescherming genomen, namelijk de in 2011 afgezette ex-president Hosni Moebarak, gewezen opperbevelhebber van de strijdkrachten. Moebarak (83) is deze week uit gevangenis vrijgelaten, weliswaar onder huisarrest, en door een militaire helikopter overgebracht naar een ziekenhuis. De situatie in Egypte is, gelukkig maar, niet te vergelijken met die in Syrië. Maar de recente bloedige repressie toont wel dat ook daar de macht 'uit de loop van een geweer' komt. Hoe langer Assad aan de macht blijft, hoe overtuigender zijn 'voorbeeld' dreigt te werken - met dank aan de leden van de Veiligheidsraad die hem de hand boven het hoofd blijven houden.

Mia Doornaert
Onafhankelijk expert in internationale betrekkingen en columnist voor deze krant.

'We moeten af van het idee dat de meeste gedoctrineerden aan de unief moeten kunnen blijven. Bij de ECB bijvoorbeeld geraak je niet meer binnen zonder doctoraat.'

Een doctoraat heeft ook zijn nut buiten de universiteit, merkt econoom **GERT PEERSMAN** op (op Twitter).

PUBLICATIEDRUK IS SLECHTS SYMPTOOM

Dat er zoveel protest is tegen de criteria om onderzoekers te beoordelen, verbaast **BART DE STROOPER**. Moet de maatschappij dan blind vertrouwen op hun werkgever?

Zijn er niet te veel doctoraten?

BART DE STROOPER
Wie? Onderzoeksdirecteur VIB, gewoon hoogleraar KU Leuven, alzheimeronderzoeker.
Wat? In de praktijk spelen kwantitatieve parameters niet meer zo'n grote rol.

Niet iedere revolutie eindigt in een betere toestand. Dus misschien moet de academische wereld toch eens goed nadenken over waar ze naartoe wil in de hele discussie over publicatiedruk en het daaraan gekoppelde financieringsmodel van de universiteiten (*DS 21 en 22 augustus*) en. Eén van de problemen is dat de publicatiecultuur in verschillende disciplines erg verschillend is. Ik heb de indruk dat de discussie op dit ogenblik vooral gaat over misstanden in de humane wetenschappen, waar klaarblijkelijk een andere kijk op publiceren bestaat dan bij ons in de positieve wetenschappen.

Persoonlijk zou ik het jammer vinden als een van de weinige objectieve methoden om de wetenschappelijke productiviteit van een instelling te meten, zou worden afgeschaft. Wie wil er terug naar de tijd dat de professoren geen rekenschap moesten afleggen, naar de tijd dat de financiering van de universiteiten vooral afhing van hun politieke connecties? In ieder geval denk ik niet dat wij als academici kunnen verlangen dat de maatschappij ons geld geeft om te doen waar we zin in hebben en voor de rest maar moet vertrouwen op onze werkgever. Iedere beroepsgroep in de maatschappij moet zich verantwoorden, waarom zouden professoren dan een uitzondering zijn? Als men in de humane wetenschappen minder wil publiceren, zullen zij met andere objectieerbare parameters moeten aantonen hoe zij met middelen van de overheid omgaan.

Voorbijgestreefd

De discussie over publicatiedruk wordt ook erg sloganesk gevoerd. De vraag in hoeverre kwantitatieve metingen kunnen gebruikt worden om onderzoekers te evalueren is in de praktijk al enkele jaren slecht. Bij geen enkele evaluatie waar ik bij betrokken ben geweest over de laatste jaren, was het aantal publicaties of de impactfactor een doorslaggevend argument in de uiteindelijke beoordeling. Op vele plaatsen, waaronder in mijn eigen

departement, gebeuren evaluaties vooral kwalitatief. Er wordt onder andere aan de onderzoekers gevraagd om hun vijf belangrijkste prestaties (niet noodzakelijk publicaties dus) toe te lichten. Een panel van internationale experts is verantwoordelijk voor die evaluatie en geeft vooral commentaar op wat inhoudelijk werd gerealiseerd.

Een ander voorbeeld is het beslissingsproces bij de European Research Council (ERC), de belangrijkste bron van onderzoekssubsidies voor aanstormend talent in Europa. Daar als jurylid spreken over impactfactor en aantal publicaties, is de beste manier om je hopeloos belachelijk te maken. Niemand neemt je ernstig als je op zo'n onhandige manier probeert te verbergen dat je het dossier niet hebt bestudeerd. In de ERC wordt er gediscussieerd over inhoud en creativiteit. Veel publiceren heeft soms zelfs een negatieve impact als het niet duidelijk is wat de eigen creatieve bijdrage is en waar de auteur echt grenzen heeft verlegd.

De discussie gaat op dit ogenblik vooral over misstanden in de humane wetenschappen, waar blijkbaar een andere kijk op publiceren bestaat

De voorbijgestreefde discussie over de kwantitatieve beoordeling van onderzoekers gaat eigenlijk over een veel diepere en belangrijkere malaise: die van de verschrikkelijke competitie om het in de eerste jaren van de wetenschappelijke onderzoekscarrière te maken. Ons systeem van vier jaar doctoraat (een soort middeleeuwse meesterproef) en de aansluitende jaren van postdoctoraal onderzoek (twee termijnen van drie jaar), liefst met verblijf in het buitenland, is een manier om onze jongere onderzoekers gedurende tien jaar in een keurslijf vast te houden. Die tien jaren van jobhoppen en afhankelijkheid vallen in de meest kritische jaren van het leven, wanneer je een familie sticht en je het tegelijkertijd waar moet maken in je carrière.

Een gezonde discussie over waar we met onze jonge onderzoekers naartoe willen, lijkt me dan ook dringend aangewezen. Het zou wel eens kunnen dat wat minder doctoraten een goed idee zou kunnen zijn.